

21/06/2026

Η Κυριακή Γ΄ Ματθαίου στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος στην τοπική Κοινότητα της Μπούκας Αιτωλοακαρνανίας χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή 21 Ιουνίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κηρύσσοντας τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος συνέχισε την σειρά των κυριακάτικων κηρυγμάτων του, κατά τα οποία αναλύει το Ιερό Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Ανέφερε τα ακόλουθα: «Στην σημερινή Αποστολική περικοπή, ο Απόστολος Παύλος, απευθυνόμενος προς την χριστιανική κοινότητα της Ρώμης, διδάσκει πως, με την Ενανθρώπηση, τα Πάθη και την Ανάσταση του Χριστού, το ανθρώπινο γένος συμφιλιώθηκε ξανά με τον επουράνιο Πατέρα και Δημιουργό του.

Με κάθε τρόπο διακηρύττει πως, παρ' όλο που, ως άνθρωποι, δεν αξίζαμε τέτοια μεγάλη ευεργεσία, ο Θεός παραμέρισε την δικαιοσύνη και προέταξε την αγάπη, προκειμένου να μας συναντήσει ξανά. Ακούστε με πόση πίστη και αγαλλίαση διδάσκει και λέει: «Ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για εμάς, τους ασεβείς ανθρώπους και, ξεπερνώντας την ανθρώπινη δικαιοσύνη, έδειξε την αγάπη του προς εμάς, που, ενώ ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, έδωσε για μας την ζωή Του» (Ρωμ. 5: 6-8).

Και η περικοπή ολοκληρώνεται με μια φράση, η οποία αποκαλύπτει το μεγαλείο της προσκλήσεως στην Θεία Κοινωνία, την οποία σε λίγο θα μας απευθύνει ο ιερέας: «Παρ' ό,τι ήμασταν εχθροί με τον Θεό, μας συμφιλίωσε μαζί Του ο σταυρικός θάνατος του Υιού του» (Ρωμ. 5:10).

Σε κάθε Θεία Λειτουργία, φτάνει η μεγάλη στιγμή να ακούσουμε από τα χείλη του ιερέως την πρόσκληση, την οποία, στην πραγματικότητα, μας απευθύνει ο ίδιος ο Χριστός. Μια πρόσκληση συμφιλίωσης μαζί Του, μια νέα ευκαιρία για σχέση ολοκληρωτική, αφοσίωση πλήρη και εμπιστοσύνη ακράδαντη στο έλεος και την αγάπη Του: «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης, προσέλθετε».

Φόβος Θεού, πίστη και αγάπη! Αυτά τα τρία συναποτελούν τον τρόπο με τον οποίο προσερχόμαστε να κοινωνήσουμε. Αυτά αποτελούν την δική μας συμμετοχή στο έργο της σωτηρίας μας μέσω της ενώσεως με το Σώμα και το Αίμα Του. Εκείνος προσφέρει δωρεάν τα Άγια Μυστήριά Του. Με δική Του πρωτοβουλία και με μοναδικό κίνητρο την αγάπη Του, εξέρχεται στον αγρό της ψυχής των ανθρώπων και σπέρνει τα μεγαλεία της Θεότητός του. Μόνο, όμως, ο οργωμένος αγρός θα βρεθεί σε θέση να αξιοποιήσει τον σπόρο και να αποδώσει καρπούς. Και αυτά τα τρία, ο φόβος Θεού, η πίστη και η αγάπη, είναι εκείνα που οργώνουν τον αγρό της ψυχής και κάνουν το χώμα αφράτο και δεκτικό της λυτρωτικής σποράς.

Ο «φόβος» του Θεού πρέπει να διευκρινιστεί. Υπάρχουν δύο φόβοι: Ο ένας συνδέεται με την απειλή της Κολάσεως. Είναι απαραίτητος ως παιδαγωγικό μέσο στα πρώτα στάδια της πνευματικής ζωής. Ο φόβος αυτός λειτουργεί στην αρχή ευεργετικά, καθώς οδηγεί στην εγκράτεια, την ταπεινοφροσύνη και την επίγνωση των αμαρτιών. Εξ αιτίας αυτού του φόβου, πολλοί άνθρωποι αποδεσμεύτηκαν από έναν καταστροφικό τρόπο ζωής και αποφάσισαν να αλλάξουν. Πολέμησαν τα πάθη τους, ανακάλυψαν τον δρόμο της προσευχής και οδηγήθηκαν στην μετάνοια. Και, καθώς η αλλαγή αυτή παγιωνόταν, άρχισαν να συμβαίνουν στην ψυχή τους

θαύματα: Η ψυχή τους ημέρευσε, ο θείος φωτισμός κατέκλεισε την μέχρι πρότινος εσκοτισμένη ψυχή τους και τον αρχικό φόβο αντικατέστησε σταδιακά ένας άλλου είδους φόβος.

Και οι Άγιοι έχουν φόβο Θεού. Μόνο που ο φόβος τους δεν αφορά την απειλή της κολάσεως αλλά το ενδεχόμενο να απομακρυνθούν από την χαρά που προσφέρει στην ανθρώπινη ύπαρξη η παρουσία του Θεού. Πρόκειται για έναν φόβο που δεν επιτρέπει στον άνθρωπο να καυχάται πως η ζωή του έγινε τέλεια και προστατεύει την ψυχή από την έπαρση. Με τον τρόπο αυτό, ο άνθρωπος, έστω και αν βαδίζει σταθερά τον δρόμο της θεώσεως, παραμένει ταπεινός και προσεκτικός, μήπως εξ αιτίας ενός και μόνο λάθους, μίας και μόνον αμαρτίας, στερηθεί τους καρπούς πολυετών πνευματικών αγώνων.

Αυτόν τον φόβο Θεού συμπληρώνει η πίστη. Αλλά και εδώ έχουμε δύο είδη πίστεως: Πρώτον, την κραταιά και αναμφίβολη βεβαιότητα πως, κατά την ώρα της Θείας Κοινωνίας, μπροστά στον πιστό στέκει ο ίδιος ο Χριστός, όπως αναφέρει και η σχετική ευχή της ακολουθίας της Θείας Μεταλήψεως: «Πιστεύω, Κύριε, και ομολογώ ότι συ ει αληθώς ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος, ο ελθών εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι, ων πρώτος ειμί εγώ. Έτι πιστεύω ότι τούτο αυτό εστί το άχραντον Σώμα σου και τούτο αυτό εστί το τίμιον Αίμα σου».

Η πίστη αυτή συνοδεύεται και από μια δεύτερη πίστη, η οποία ταυτίζεται με την απόλυτη εμπιστοσύνη στην δύναμη και την πρόνοια του Θεού. Εμπιστοσύνη που δεν επιτρέπει στον άνθρωπο να απελπιστεί και που, ό,τι και αν συμβεί, τον στρέφει διαρκώς προς την ελπίδα της πρόνοιας και της επεμβάσεως του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Αυτή η πίστη αναθερμαίνει μέσα στην ψυχή διαρκώς την αγάπη προς τον Θεό, μεταβάλλοντας τον άνθρωπο σε κοινωνό της θείας αγάπης. Γι' αυτό και ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος διδάσκει επιγραμματικά: «Αρχή είναι η πίστη, τέλος η αγάπη. Αυτά τα δύο, όταν ενωθούν, αποκαλύπτουν μέσα στην ψυχή τον ίδιο τον Θεό» (ΒΕΠΕΣ, τ.2, 267).

Κοινωνούμε Σώμα και Αίμα Χριστού, στην πραγματικότητα όμως, όπως διδάσκει ο Αββάς Ισαάκ, γευόμαστε την ουράνια τροφή της αγάπης. Αυτή αποτελεί την αληθινή βρώση και την πόση. Αυτή είναι η μόνη που μπορεί να χαρίσει διαρκή ευφροσύνη στην ανθρώπινη καρδιά (Τα ευρεθέντα ασκητικά, 282-3). Αυτή είναι η τροφή στο επουράνιο δείπνο που μας υποσχέθηκε ο Χριστός (Λκ. 22: 39).

Μπροστά στο Άγιο Ποτήριο, ο κάθε πιστός έρχεται πεινώντας και διψώντας Χριστό, αλλά και συμφιλιωμένος με τους αδελφούς του. Μόνο με αυτό τον τρόπο παραδίδει στον Επουράνιο Σπορέα τον έτοιμο αγρό της ψυχής του. Ο ιερέας κοινωνεί τον κάθε πιστό, λέγοντας: «Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού Σώμα και Αίμα Χριστού, εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν την αιώνιον...».

Κάθε φορά, όμως, ο πιστός καλείται με τον όνομά του. Με το όνομα που βαπτίστηκε και πολιτογραφήθηκε πολίτης της Βασιλείας του Θεού. Με τον τρόπο αυτό, η Θεία Κοινωνία γίνεται μια προσωπική συνάντηση ανθρώπου και Θεού. Ο Κύριος γίνεται κτήμα του καθενός προσωπικά και προσφέρει προς αυτόν που κοινωνεί τον εαυτό Του, μεταβάλλοντάς τον συγχρόνως σε μέλος του σώματος της Εκκλησίας Του.

Οι ευεργετικές συνέπειες της Θείας Κοινωνίας δεν μπορούν να περιγραφούν με λόγια. Καθώς το σώμα μας ενώνεται με το Αναστημένο Σώμα του Κυρίου, όλα τα μέρη της υπάρξεώς μας μεταμορφώνονται. Ο νους μας ενώνεται με τον νου του Χριστού και ατενίζουμε τα ορατά και τα άορατα με τον δικό Του τρόπο. Η θέλησή μας ενώνεται με το θέλημα του Χριστού και πλέον επιζητούμε αυθόρμητα και χωρίς κόπο μόνο εκείνα που Εκείνος θέλει· τα άγια, τα αγνά, τα αναμάρτητα.

Στην κατάσταση αυτή ο άνθρωπος βιώνει εμπειρίες και συναισθήματα πέραν πάσης περιγραφής. Ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, θέλοντας να περιγράψει αυτές τις εμπειρίες, καταφέρνει μόνο να απορεί: «Πώς να περιγράψω την απερίγραπτη ευσπλαχνία σου, Σωτήρα μου; Πώς είναι δυνατόν να αξιώνεις εμένα, τον ακάθαρτο, τον άσωτο και τον διεφθαρμένο να γίνω μέλος δικό Σου; Πώς είναι δυνατόν να με ντύνεις με την λαμπρότητα της στολής της αθανασίας και να μεταβάλεις όλα μου τα μέλη σε πηγή φωτός;» (Sources Chretiennes, 156, 176-8).

Τέτοιες εμπειρίες επιφυλάσσει και σ' εμάς η Θεία Κοινωνία. Ποιά ανθρώπινη χαρά και ποιιά κοσμική απόλαυση μπορεί να συγκριθεί με αυτόν τον συγκλονισμό χαράς και φωτός; Πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος, έχοντας γευθεί, έστω και λίγο, την εμπειρία αυτής της συναντήσεως με τον Κύριο, να προτιμήσει οτιδήποτε άλλο από τον κόσμο τούτο;

Ας μην επιτρέψουμε ποτέ στον εαυτό μας να προσέλθει απροετοίμαστος στη Θεία Κοινωνία. Ας μην του στερήσουμε ποτέ, εξ αιτίας της αμέλειας και της ραθυμίας μας, την προετοιμασία του σώματος και της ψυχής, καθιστώντας τον άγευστο αυτών των δωρεών. Ας καλλιεργούμε με επιμονή και ζήλο τον φόβο Θεού, την πίστη και την αγάπη και ας είμαστε βέβαιοι πως, ακόμη και ο ελάχιστος πνευματικός κόπος, θα επιφέρει στην ύπαρξή μας πλήθος επουρανίων δωρεών και πρόγευση ζωής αιωνίου».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος απένειμε το οφφίκιο του πρωτοπρεσβυτέρου στον π. Παρασκευά Παύλο, προϊστάμενο του Ιερού Ναού, επιβραβεύοντας την μέχρι σήμερα ποιμαντική διακονία του στην Ενορία της Μπούκας και σε άλλες κενές Ενορίες των Αρχιερατικών Περιφερειών Ινάχου και Αμφιλοχίας.

Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.